bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Footballul nu mai poate suporta taxe

Ne-am ocupat în numărul de eri de proectul pentru înfiinţarea unei noui taxe pe spectacolele sportive. Ne lipsesc preciziunile, indispensabile unei discuţiuni mai autoritare şi nu ştim cu cine stăm de vorbă, ca să putem aprecia situaţia în lumina ei adevărată. Cine cere această taxă? Cui îi va folosi, din moment ce nu este reclamată de necesităţi fiscale? Din moment ce este proporţională, cine va fixa criteriile acestei proporţionalităţi? O serie de întrebări deci cari reclamă răspunsuri nete, ca să putem angaja o discuţie.

In tot noianul de impreciziuni, s'a strecurat totuşi un gând clar şi acesta il deţinem din cercurile iniţiatorilor. Taxa vizează, în mod aproape esclusiv, footballul. Nu e cazul să se facă jocuri de cuvinte şi mai puţin, să se îmbrace gândul adevărat în formule cari, oricât de pompoase ar fi ele, sunt suficient de transparente ca să descoperim intenţia iniţiatorilor. Footballul este vizat prin noul proect de taxe şi în această privinţă nici un argument nu ne poate îndepărta dela judecata şi convingerea noastră.

Odată stabilită această intenţie a iniţiatorilor se pune întrebarea, dacă sportul cu balonul rotund mai poate suporta sarcinile cari i se pregătesc.

Inc iuda tuturor aparenţelor footballul nu mai poate suporta nici o sarcină materială. Orice taxă care s'ar fixa asupra spectacolelor footballiste ar grăbi falimentul lor. Nu vă uitaţi la miile de spectatori cari vin la matchuri. Intrebaţi, în primul rând, câţi din ei plătesc şi faceţi apoi o comparaţie între probabilele venituri şi cheltuelile certe.

Situaţia financiară a tuturor grupărilor este atât de subredă, încât echilibrul s'ar rupe complect, în cazul unor noui sarcini.

Ştim ce ni se va răspunde: taxele le suportă spectatorii. Acest lucru a devenit imposibil prin faptul că nici spectatorii nu mai pot suporta sarcinile succesive pe cari le reprezintă biletul de intrare la un match de football.

Orice exagerare în această materie ne va aduce pierderea publicului şi în acest caz tot la faliment ajungem.

Indiferent de frumoasele expuneri de motive, footballul nu mai poate suporta taxe

Lis.

O echipă meritoasă

Clişeul nostru reprezintă tânăra şi talentata echipă V. T. M. din Brăila, campioană de toamnă a seriei respective din Divizia C.

CULISELE

Faima unei echipe de football — sau mai precis a întregului club— e datorită jucătorilor. Cel puţin aceasta este concluzia care trebuie trasă, dacă ţinem socoteală de faptul că tot succesul, toată gloria, acoperă numai vedetele cu firmă luminoasă.

In schimb dregătorii cluburilor, au rolul regizorului în teatru. Căci dacă artiştii au posibilitatea de a fi aclamaţi «la scenă deschisă». regisorul, oricâte merite ar avea, nu se bucură de această favoare care. oricât, gâdilă vanitatea oricui.

Tot aşa şi cu dregătorii cluburilor de football. Activează cu o febrilitate demnă de toate elogiile, bat scările federaţiei în fiecare seară. se ceartă cu arbitrii, se tocmesc cu oficialii, iar tribunele, atâta ştiu: «Bravo Badola! Bravo Albu! Bravo Petea!» Despre cei cari au depus în umbră o muncă titanică, nici o vorbă pe teren, nici un rând în gazete.

Şi cu toate acestea, ei perseverează în opera lor, depunând zi de zi eforturi, nerăsplătite cu nimic.

Ba mai mult! Pentru această funcţie, li se cere pe lângă putere de muncă, şi multă ingeniozitate, spontaneitate, sclipiri de inteligenţă în rezolvarea chestiunilor de mare importanţă.i

Voiu da un exemplu foarte elocvent.

Anul trecut, Macabi a jucat un match amical la Craiova. Seara. delegatul expediţiei, a chemat telefonic pe d. N. T. dregătorul clubului. Era vorba de un nou match pentru a doua zi, şi cei dela Craiova nu ştiau ce să facă. L-au chemat deci pe d. N. T. care, cu vasta experienţă şi cu spiritul său pătrunzător, avea să le dea o soluţie.

— Allo! d. T...? Aici e M. Bl... Vorbesc dela Craiova. Ce facem? Mai jucăm şi mâine, sau plecăm spre Bucuresti?

D. N. T. a încruntat sprâncenele, a dus un deget la tâmplă în chip de Sherlock—Holmes şi după o clipă a răspuns hotărât:

— Ştiţi care e părerea mea?

— Care? se auzi vocea dela celălalt fir

— Părerea mea e să... faceţi cum credeţi că e mai bine...

Autentic

*

De câţiva ani, contingentul nostru de boxeuri a scăzut cu câteva valoroase elemente, cari au luat drumul străinătăţii, unde s'au stabilit deabinelea.

In special la Paris, e o adevărată colonie de boxeuri români, cari — după cum se poate lesne deduce din reportajele noastre — sunt în corespondenţă regulată cu redactorii noştri.

Acum câteva zile, colegul de redacţie Iancu Săvescu, a primit o scrisoare dela Covaci.

Printre altele «Potcoavă» scria: «...şi am învăţat să mănânc puţin»...

După două minute, toată redacţia comenta acest pasagiu.

Un confrate maliţios a găsit nimerit să facă un spirit răutăcios:

— După rezultate, eu văd că mănâncă mai multă... bătaie ca oricând!

Un altul susţinea că Gheorghiţă face cură de slăbire, ca să poată boxa într'o categorie inferioară.

Chestia a început însă să fie discutată pe un ton serios.

— Vezi dom'le, ce prost o duce săracu, că s'a învăţat cu foamea.

— Nu-l mai văitaţi — a ripostat Iancu Săvescu — că n'o să moară el de foame. Azi mănâncă şase feluri, mâine cinci, şi aşa mai departe. E chestie de antrenament. Ce, Gandhi credeţi că s'a născut cu rezistenţa asta fenomenală la postit?

— Bine Iancule — a intervenit un coleg — dar dacă o ţine aşa cu «antrenamentul» ăsta, în două luni o să fie.. supra-antrenat.

— Supra-antrenat şi... sub-alimentat, a încheiat discuţia un altul.

A. Nol

De prin lume adunate

CAND LIPSEŞTE MINGEA...

Duminecă trebuia să se dispute în sala „Inainte" un match de basketball, de rezultatul căruia depindea calificarea în finala Cupei „Fantinelli" a unei grupări fruntaşe din Capitală.

Se dă fileul jos (pentrucă înainte se jucase volley) se întocmeşte foia de arbitraj, echipele apar pe teren şi când să înceapă partida se constată că lipseşte... mingie. Cum s'ar spune: ambii „vânători" plecaseră la vânat fără puşcă!

Conducătorul uneia dintre echipe expediază pe un jucător cu maşina, ca să aducă una dela sediul grupării. Dar sala „Inainte" este la un capăt al Bucureştilor şi sediul la celălalt.

Până să vină cel plecat după mingie, trece, timpul reglementar acordat şi arbitrul dictează forfait ambelor echipe. Foaia este încredinţată spre semnare căpitanilor respectivi, dar nu mai ajunge înapoi în mâinile arbitrului. „S'a volatilizat" după însă-şi expresia acestuia din şedinţa când a fost cercetat „cazul".

Foaia de arbitraj a fost însă refăcută şi rezultatul omologat.

DISCIPLINA

Federaţia maghiară de gimnastică a primit informaţii că, încă în timpul verii, înaintea «Olimpiadei» — mai mulţi gimnastici au trăit foarte liber şi n'au respectat jurământul lor olympic şi au făcut în lagărul lor câteva chefuri.

Federaţia maghiară, cercetând cazul, a dat acum sentinţa, exemplar de severă.

Ioan Krizmanich, conducătorul echipei, a fost suspendat pe timp de 6 luni: Zoltan Duckstein, secretarul federaţiei, pe 4 luni; Dr. Ştefan Pelle, fostul campion olympic tot pe 6 luni; ceilalţi gimnastici, membrii ai echipei reprezentative, la câte 4 luni.

SPORTUL FEMENIN IN ALBANIA

Inainte cu 10 ani n'a putut fi vorba despre sport femenin, în Albania.

Dominaţia turcă, care a durat 500 de ani, a ţinut femeile într'o situaţie socială care nu i-a îngăduit o desvoltare liberă, mai ales pe terenul sportiv.

Numai în ultimul timp s'a început o viaţă nouă şi în această direcţie. S'au înfiinţat şcoli moderne pentru fete, în care să facă gimnastică şi sport.

A apărut recent o dare de seamă asupra activităţii sportive a şcoalei superioare de fete din Tirana. In acest institut se practică aletismul, handballul, volley-ballul, basket şi ping-pongul.

CRONOMETRUL ELECTRIC

O MINUNATA INVENŢIE ROMANEASCA

D. căpitan Sebastian Popescu a inventat un cronometru electric care permite înregistrarea perfectă a celor mai dificile alergări

Invenţia a fost experimentată cu un deosebit succes la Sinaia

La noi în ţara, recordurile au fost întotdeauna la discreţia buclucaşe a cronometrelor.

S'au înregistrat adesea timpuri pe cari oficialii au fost obligaţi să le anunţe şi să le menţină, deşi ştiau precis că nu pot fi conforme cu realitatea.

S'au făcut, fireşte, încercări de ameliorare.

An de an, au fost încercate sisteme noui de cronometrat. De fiecare dată s'a crezut că a fost găsit —în fine — cel mai bun cronometru. Dar, rând pe rând, defectele nouilor «perfecţiuni» au eşit la suprafaţă.

Lăsând la o parte sistemul rudimentar şi arhaic al cronometrajului cu... mâna, care dădea naştere la erori involuntare (sau intenţionate), din pricina nepotrivirii ceasornicelor sau a dibăciei — de multe ori anemică — a operatorilor.

Dar chiar sistemele mecanice de cronometrat, au o exactitate care fluctuează.

Sistemul cu acţionare electrică a ceasornicului, prin stabilirea unui contact prin ruperea unui fir sau a unei panglici, păcătuia prin faptul că soliditatea firului sau a panglicii variază dela caz la caz. Alungirea acestora până în momentul ruperii variază deci, cu viteza obiectivului...

Deasemeni, timpul necesar ruperii este în funcţie de viteza obiectivului.

Sistemele cu contact direct necesită instalaţii complicate, pe alocuri imposibile şi prezintă mai ales defecte de contact.

Din pricina rezistenţii, declanşarea curentului se face cu întârzieri, sau nu se face de loc.

In afară de aceasta, sistemele de cronometrat de mai sus nu permit cronometrarea unei curse multiple sau în circuit închis, ci numai curse individuale.

Cronometrul românesc

După cum am spus, o invenţie românească a rezolvat chestiunea cronometrajului precis.

Invenţiunea aceasta de mare şi justificat răsunet aparţine d-lui căpitan Sebastian Popescu, şi se bazează pe principiul declanşerii prin celule fotoelectrice.

Principiul acestui cronometru se sprijină pe proprietatea pe care o au celule fotoelectrice de a-şi modifica emisiunea electronică, după intensitatea luminii pe cari o primesc.

Punctele de cronometrat sunt marcate transversal printr'o fâşie de lumină emisă din punctul «A» şi primită de o celulă cu amplificare, montată în punctul «B» (Fotografia 1).

Toate celulele sunt reunite prin linii electrice cu o cutie de control, unde se execută cronometrajul (Fotografia 2).

Atunci când mobilul, care trebue cronometrat, tae raza luminoasă, emisiunea electronică a celulei încetează, iar cronometrul înregistrează timpul.

Pe banda cronometrului se pot marca oricâte plecări şi oricâte sosiri, la intervale oricât de scurte.

Se pot cronometra deci, orice fel de curse.

Dată fiind precizia noului aparat, invenţiunea d-lui căpitan Sebastian Popescu rezolvă — însfârşit — o veche lacună din sportul românesc şi se înscrie ca o mare şi oportună cucerire a sportului din toată lumea.

O nouă fâşie de lumină se aşterne astfel peste prestigiul sportului românesc, luminat de astă dată de o cucerire a unui militar: Căpitanul Sebastian Popescu.

In clişeele noastre: sus, în medalioane, d-nii căp. Sebastian Popescu (stânga), inventatorul aparatului şi colaboratorul d-sale apropiat, căpitanul Niculae Popescu (dreapta) ambii din regimentul 1 Transmisiuni. Jos 2, în film: în stânga, săgeata indicatoare arată cum este instalat aparatul pe linia de sosire, iar în dreapta, cabina cu toate aparatele cronometrului electric.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 6)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Dar este un fel de Joan Ciau dela... Piatra Neamţ. O veche şi incurabilă dragoste a acestui veteran Don Juan, cu succese mari şi iubiri... antice.

Este ora 2 noaptea.

Oboseala s'a prins de mădulare şi s'a săpat în cearcăne. Orchestra abea mai miorlăe tangouri leşinate, pe care asistenţa nu le mai onorează cu o atenţiune oricât de redusă.

Consumaţia s'a potolit.

Printre mese, Bodo îşi plimbă profesional zâmbetul şi recomandaţiile:

— Să pun o nouă baterie la ghiaţă?... Să scot o sticlă de Mott?

Pe valea gâturilor, alcoolul curge mai greu.

In schimb, discuţiile s'au fixat în jurul aceluiaş subiect. Pornirea a dat-o d. Culcescu.

De alături, ceilalţi oficiali şi-au însuşit subiectul. Şi toate mesele nu discută acum decât evenimentul vestit în după amiaza aceleiaş zile, de ediţiile speciale ale ziarelor.

— Ce zici, domnule, cum s'a sinucis?...

— Era de aşteptat! decretează implacabil d. Rodel Bădulescu.

Spre masa acestei Curţi de Casaţie în secţiuni unite, capetele celorlalţi oficiali au întors ochi mari şi atenţi.

— Aşa cum a jucat, este cert că Vişoiu a vrut să pierdem.

Peste afirmaţia aceasta gravă, d. Culide a pus covorul unei rezerve aplaudată:

— Nu faceţi declaraţii categorice. Se poate ca goallul să fi fost parabil. Un om însă, rămâne om. In orice ocaziune. Nu este exclus deci ca Vişoiu să fi rămas cu conştiinţa imaculată.

Câteva voci anonime s'au asociat cu opinia d-lui Culide:

— Bravo!...

Din alt colţ însă, d. Georgescu, un oficial cu informaţii întotdeauna exacte, a intervenit sentenţios:

— Ceva dubios trebue să fie. Nu se spânzură un om, pentru o campanie de gazetă. Dar mai ales, nu se spânzură de bara porţii pe care n'a apărat-o impecabil.

Sunt de acord că huiduelile tribunei devastează energii, oricât de inflexibile. De aici, însă, şi până la sinucidere...

Peste logica aceasta strânsă, asistenţa a pus o pauză deferentă. Toată lumea, cântăreşte argumentele.

Apoi, d. Culcescu are o intervenţie zgomotoasă.

— Prin urmare, trebue să fi fost ceva la mijloc.

— Cu siguranţă.

— Dar ce anume?...

Răspunsul la această întrebare ar rezolva întreaga problemă. Dar cine să poată da răspunsul acesta care pluteşte vag, pe întinsul alb al unei întrebări înnecată în ceaţă?... D. Georgescu zâmbeşte. Ştie ceva? Adesea a adus informaţii şi lămuriri cari au limpezit chestiuni neguroase pentru toţi ceilalţi oficiali. Deaceia, aproape tot sectorul acesta al restaurantului îl ţine sub săgeata unor priviri interogative.

D. Georgescu îşi priveşte calm paharul. Ştie ceva?

Cineva, cu-o voce îngroşată de şpriţ, îl somează:

— Haide, domnule, vorbeşte!...

D. Georgescu, continuă să-şi admire paharul. Apoi, răspunzând parcă unei întrebări a sa, personală, a prins să scandeze din ce în ce mai tare:

— Nu ştiu nimic precis. Dacă aş şti, aş da o precizare care să limpezească motivul acestei sinucideri năpraznice. Cred însă că anumite detalii ar putea să netezească drumul spre hotarul explicaţiilor.

Mai întâi, un amănunt sentimental. Vişoiu era îndrăgostit. Iubea pe Miryam, fiica lui Burlton, subdirector la Societatea de telefoane şi vice-preşedintele clubului «Arcaşii». Dar nu era dominat numai de afecţiunea aceasta. Pentru el, Miryam era un fel de ocupaţiune de ziuă. Noaptea îşi fixase activitatea sentimentală în cabaretul «Nippon», unde dansa tot timpul cu o unguroaică, Milka.

— Aha!...

In gândurile d-lui Costel Bădulescu, declaraţia aceasta a luminat o corelaţie subită:

— Aha!... Dansa cu o unguroaică la Nippon şi a pierdut un match al României împotriva Ungariei.

D. Georgescu îşi accentuiază importanţa. Priveşte de sus şi continuă cu o voce, abia perceptibilă:

— Dar nu e numai asta. Două săptămâni înaintea matchului, Vişoiu a cunoscut pe un oarecare domn Törek. Un fost manager al echipei Ferencvaros, descins nu se ştie dece, în Bucureşti, şi apărut — tot nu se ştie dece — în rândurile jucătorilor maghiari veniţi la Bucureşti pentru matchul cu România.

— Aha!...

D. Costel Bădulescu are o nouă tresărire.

— Prin urmare, e clar.

— Nu e clar de loc... a ripostat nervos d. Culcescu. Faptul că-a cunoscut un ungur, nu dovedeşte că Vişoiu a vândut matchul cu Ungaria.

— Desigur!... a convenit d. Georgescu. Mai intervine însă ceva care mi se pare oarecum curios. Tot timpul, chefurile dela «Nippon» au fost plătite numai de acest Törek. Vişoiu a participat la ele numai cu consumaţia. De unde, amabilitatea aceasta curioasă? De unde coincidenţa curioasă că Törek să fie ungur?... Tot ungur? Dar mai ales, dece s'a sinucis Vişoiu fără să lase câteva cuvinte de explicaţie pentru sinuciderea sa în clipe de generală suspiciune a probităţii sale sportive?...

Peste ultimele cuvinte, capetele auditorilor s'au lăsat în jos aprobative.

Premizele erau, într'adevăr, impresionante. A urmat o tăcere lungă. Prin ceaţa fumului din sală, doar d. Culcescu a explodat din nou zgomotos şi neconvins:

— Imposibil. Orice-aţi spune, este imposibil. Vişoiu n'a vândut matchul...

*

Restaurantul «La mustul înăsprit» este acum o încăpere înceţoşată şi zgomotoasă.

Paharele au reluat drumul gurilor uscate de inactivitate. Orchestra zdrăngăne un foxtrot dezacordat şi interminabil.

Din când în când, un chiot lung sfârşeşte un toast dela o masă. Iar Bodo şi-a reluat locul la intrare, pentru a saluta nouile transporturi de clienţi.

Sosesc acuma teatrele.

In capul monomului, zâmbeşte palid şi idiot o siluetă de femee în costum de iezuit. Cap triunghiular, cu'n smoc de păr zbârlit, cu ochii incolori, cu gura înţepenită pe-un zâmbet strâmb şi umed, o pelerină neagră de călugăr şi o pereche de şoşoni bărbăteşti, uzaţi.

In faţa acestui nou dar cunoscut client, patronul a luat o poză de diferenţă servilă:

— Bine-ai venit, Prinţesă!...

Prinţesa şi-a lărgit şi mai tare paranteza gurii peste plutonul dinţilor îngălbeniţi. Zâmbeşte. Cel puţin aşa pretinde. A inventariat încăperea cu o rotire a ochilor şi a ales o loje pe care Bodo i-a recomandat-o entusiast:

(Va urma)